

דף עח.

עין משפט א.ב. או"ח סימן שא פעיף ד

ה. גם במקום מצוה שמותר לעבור באמת המים אסור לעבור בסנדלו שאינו יכול להדקו ולקושרו טוב, וחוששין שיפול לו ויבא לטלטלנו, אבל במנעלו אין חשש זה ומותר.

עין משפט ג.ד.ה.ו. או"ח סימן תריג פעיף ט

ט. אסור להצטנן בכלים שיש בהם מים אפי' הם חסרים^ה, בין כלים של חרס בין של מתכת, אבל בכלים רקים מותר להצטנן וכן בפירות ובתינוק.

הגה: אסור להרטיב מטלית או מגבת מבעוד יום ולהשתמש בה כמגבת ולהצטנן בה שחוששין שמא יבא לידי סחיטה.

הגה: החולה רוחץ כדרכו אפי' שאינו מסוכן.

עין משפט ז. או"ח סימן תריג פעיף ט
עין בסעיף הקודם

עין משפט זז. או"ח סימן תקנר פעיף יד

ה. יד. הבא מן הדרך ורגליו עייפות מותר לרחוץ במים^י.

הגה: מותר להרטיב מגבת במים בערב ט' באב ומוציאה מן המים^ז והיא לחה,

ה. דחיישינן שמא יתנענעו המים שבתוכו ויתזו על בשרו. ב"י מגמ'.

ו. דאין זה משום תענוג אלא משום רפואה, ולפ"ז מותר גם בחמין אם זה לרפואה. כה"ח אות ס"ג.

ז. מערב ט' באב, והיא לחה ואין בה טופח ע"מ להטפוח. ולכאורה ה"ה המגבונים היום שאין בהם טופח ע"מ להטפוח מותר, ועושים זה לא לשם תענוג אלא לשמור על אגיינה והוי כרפואה.

וכלה מותר לה לרחוץ פניה כל ל' יום כדי שלא תתגנה על בעלה. מ"ב אות כ"ט.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com

ומקנח בה פניו ידיו ורגליו ואפי' אינו עושה כך אלא לתענוג.

עין משפט ט. יו"ד סימן שיר פעיף ג.

ג. כהן שהעיד לכהן אחר שמום זה מעצמו נפל נאמן, ואין חוששין שמא הם גומלין^ח זה לזה.

דף עח:

עין משפט א.ב.ג. או"ח סימן תקנר פעיף טז

טז. נעילת הסנדל האסורה דוקא של עור^ט, אבל של בגד^י או עץ או שעם שהם מקליפי עץ ומגמי מותר, אבל של עץ מחופה עור אסור.

או"ח סימן תריד פעיף ב

ב. אסור לנעול סנדל או מנעל של עור^כ, אפי' של עץ ומצופה בעור אסור^ל. אבל של גמי או של קש או של בגד או שאר המינים מותר ואפי' לצאת בהם לר"ה.

הגה: מותר לעמוד על כרים או כסתות של עור^מ, והמחמיר תבא עליו ברכה.

ה. משנה וגמ' שם כרשב"ג דאין אדם חוטא ולא לו.

ט. דלא נקרא מנעל אלא של עור. מ"ב אות ל'.

י. שהרי קושי הארץ מגיע לרגליו ומרגיש שהוא יחף, ולא ילך אדם יחף ממש בט' באב מכמה טעמים. כה"ח אות ע"ב. ודעת האר"י ז"ל שלא לברך ברכת שעשה לי כל צרכי ביוה"כ ובט' באב הגם שיש אחרונים שכתבו לברך. כה"ח אות ע"ח. ועיין בשו"ת יבי"א ח"ט סימן ח'.

כ. הנחשב לעינוי אי נעילת הסנדל, ונלמד ביומא ע"ז ע"א מפסוק.

ל. ויש מחמירים בשל עץ אפי' אינו מחופה בעור וטוב להחמיר היכא דאפשר. כה"ח י"א כדעת הא"ר ורי"ו.

מ. שאין הנאת נעילה אלא כשנועל אותם ברגליו. לבוש. ומ"ב אות ט'. אבל כשמתפלל שמונה עשרה אסור לעמוד על כרים וכסתות אפי' אינם של עור, והטעם

עין משפט ד. אר"ח סימן שא פעיף טו

טו. כ. אין הקיטע יוצא בקב שלו דהיינו שעושה כמין דפוס רגל וחוקק בו מעט לשים ראש שוקו בו כדי שיראה שאינו חסר רגל, כיון שאין זה לצורך הילוכו אסור.^ג

עין משפט ה. אר"ח סימן שא פעיף טו
עין בסעיף הקודם

אר"ח סימן תריד פעיף ב
עין לעיל עין משפט א

עין משפט ו. אר"ח סימן תרטז פעיף א

א. א. התינוקות מותרים בכל העינויים חוץ מנעילת הסנדל שאין חוששין להם אם אינם נועלים.^פ

הגה: מותר לומר לעכו"ם לרחוץ התינוקות^ע ולסוך אותם. אבל להאכילם מותר אפי' בידים.

עין משפט ז. יו"ד סימן שפא פעיף ו

ו. אשה אבלה אסור לכחול ולהתאפר בימי אבלה שאלו אסורים כמו רחיצה.^פ

ואשת איש אינה אסורה בזה אחר שבעה כדי שלא תתגנה על בעלה.

שנראה כמתגאה.

ג. שמא יבא לשולפו ויטלטלנו ד' אמות.

ס. גמ' ביומא ע"ח ע"ב ורש"י שם.

ע. אבל ישראל אסור לרחוץ אותם או לסוכן כי הוא נהנה בעצמו במה שרוחץ או סך אותם. ב"י.

פ. מיהו זה חמור מרחיצה שזה אסור אחר ז' ימי אבלותה אם לא שהיא אשת איש ורחיצה מדינא מותר אחר ז' ימי אבלותה. ש"ך ס"ק ד'.

בוגרת שעומדת להנשא מותרת בכיחול ופירקוס אפי' בתוך שבעה.

עין משפט זז.

או"ה סימן תריד פעיף ד

ד. מותר לנעול מחמת עקרב אם מצוי שם כדי שלא ישכנו.

הגה: אם ירדו גשמים ורוצה ללכת לביתו מביהכנ"ס או להיפך והוא איסטניס, מותר לו לנעול מנעליו עד שמגיע למקומו.*

ז. וה"ה אם רוצה ליכנס לבית הכסא וחושש שיטנפו רגליו מותר, אך יחליף הימין בשל שמאל. מ"ב אות י"ג. וכה"ח אות ל"א מהשל"ה.

ואסור לצאת בנעליו אפי' יש חשש שילעיגו עליו כיון שאיסורו מן התורה אף שבט' באב מותר ביוה"כ אסור. מ"ב אות ט"ו. עראי ובית הבליעה מחזיק כביצה. לבוש.

ו. ופת הבאה בכסנין לדעת החולקים על הרמב"ם אפי' אכל יותר מכביצה הוי אכילת עראי עד שיקבע סעודתו עליהם, ולדעת הרמב"ם פת בכיסנין דינה כפת ואסור ביותר מכביצה מחוץ לסוכה, ולדעת החיד"א לא יברך לישב אלא על פת ממש ביותר מכביצה או אם קבע סעודתו על מזונות דהיינו שיעור ג' ביצים. כה"ח אות ל"ג.